

N:o 92.

Af Herr **J. Wedberg**: Om tillämpning af Kongl. Förordningarne den 10 Juni 1841 och den 6 Oktober 1848, i afseende å utsökandet å kapital och ränta för skuldebref, som blifvit i fastighet in-tecknadt.

Ingen är det obekant att fastighetskrediten de sednare åren minskats till den grad, att det numera hör till svårigheterna att på enskilda händer kunna belåna in-teckningar i fastighet.

Orsakerna till detta förhållande kunna vara många, men en af dem torde med säkerhet kunna sökas i de oviga, med tidsutdrägt och kostnader förenade åtgärder, som, enligt nuvarande lagsökningssättet, måste egrum för ej mindre kapitalets än räntans utbekommande af en mindre ordentlig gäldenär.

Jag hyser den öfvertygelse, att om lagstiftningen ändrades derhän, att lättnad i förenämnda afseende bereddtes fordringsegaren, skulle många in-teckningar kvarstadna på enskilda händer, och mången fastighetsegare, som under nuvarande förhållanden förgäfves söker efter ny placering af sin uppsagda in-teckning, undslippa att se sin egendom gå på utmätningsauktion.

Man torde väl få antaga, att den omarbetning af hela Utsökningssättet, som säges förestå, komme att göra den billiga jemkning mellan låntagarnes och fordringsegarnes olika intressen, som är af behofvet påkallad; men i betraktande af den tid, som åtgår innan ett sådant fulländadt verk hinner utarbetas, diskuteras och antagas, kunna här, såsom i många andra fall, partiela förbättringar i utsökningssättet under tiden med fördel genomföras.

Den förbättring, jag nu afser, utgår på en lindring i utsökningssättet för in-tecknade fordringar, i likhet med hvad som tillföre är stadgadt för auktionsfordringar.

Enligt Kongl. Förordningen den 10 Juni 1841, jemförd med Kongl. Förordningen den 6 Oktober 1848, stadgas nemligen såsom ett undantag från lagens föreskrifter i 2 Kap. 1 och 2 §§ Utsökningsbalken, att i utsökningsmål, der fråga är om fordringsanspråk, som härleder sig från inrop af varor på offentlig auktion och är grundadt på ordentligen fördt auktionsprotokoll, ege Konungens Befallningshafvande magt förständiga vederbörande underexsekutor, att, i händelse gäldenären, då sökandens påstående varder honom delgifvet, icke bestrider riktigheten af krafvet eller deremot något invänder, uttaga beloppet jemte af Konungens Befallningshafvande bestämd ränta och kostnadsersättning samt sökanden detta tillhandahålla, dock att utmätning, enligt så beskaffadt beslut, ej må verkställas innan utmätningsförrättaren tagit skriftligt bevis, det gäldenär emot krafvet ej gör invändning, antingen af gäldenären sjelf eller, derest han ej är skrifkunnig eller ej vill beviset meddela, af två ojäfvige män.

Om nu sådana *vilkorliga* och till betydlig tid och kostnadsbesparing ledande utmätningsresolutioner kunna medgifvas för fordringar, hvilkas belopp derförut ej varit underkastadt någon lagföring, torde de vara ännu mera på sin plats för fordringar, som till beloppet äro genom inteckningsåtgärd förut af domstol bestämda, och då dessutom det synes vara i rättsligt hänseende alldeles öfverflödigt, att fordringsegaren, såsom nu är praxis, skall tilldömas en fordran, som ej varit bestridd, innän han får handräckning till densammas utbekommande, hvaremot gäldenärens rätt, genom antagande af det nyss anförda utsökningssättet, är fullkomligt förvarad derigenom, att utmätning ej sker, utan såvida han medgifver fordringen vara ostridig, i hvilken annan händelse saken hänskjutes till Konungens Befallningshafvande att i vanlig ordning behandlas och af dömas, tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att hvad genom Kongl. Förordningarne den 10 Juni 1841 och den 6 Oktober 1848 är om utsökande af auktionsfordringar stadgadt, jemväl skall hafva tillämpning vid utsökandet af kapital och ränta efter i fastighet intecknad skuldebref.

Om remiss å motionen till Lag-Utskottet anhålles ödmjukligen.
Stockholm den 25 Januari 1868.

Jac. Wedberg.